

I SHALL LOVE ALL MANKIND.

The Light

ISSN:2754-2661

A multilingual journal of Islam.

August
2026

International Organ of the Centre for the Worldwide Lahore Ahmadiyya Community.

WE BELIEVE

The Holy Prophet Muhammad (s) is the Last Prophet. After him, no prophet, old or new, can ever come.

The Holy Quran is complete, with no verses missing.

The Holy Quran is perfect, and none of its verses is abrogated.

Webcasting on the world's first real-time Islamic service at

www.virtualmosque.co.uk

Editors

Managing Editor Lord Shahid Aziz (UK)

Ivory Coast - Mr Abou Tienne, **Suriname** - Prof

Robbert Bipat, **Uruguay** - Prof. Ubaldo Pino

Contents

The Call of the Messiah	2
Divine Messages by Jalal ud Dean	8
Islam and Mental Health by Gavin AbdulHamid Bushe	11

[Het licht - The Light \(Dutch\)](#)

[La lumière - The Light \(French\)](#)

[La luce - The Light \(Italian\)](#)

[La luz - The Light \(Spanish\)](#)

Broadcast Schedule (UK time)

1. Mon to Thursday

1900 - Urdu - تدبر القرآن

19:30 - English - Reflections on the Holy Quran

2. Friday 13:00 Friday Service

3. Saturday

14:00 - Urdu - Pure discussions
WhatsApp group

Podcasts of all broadcasts are available on
Podbean and Spotify.

Broadcast Venues

- <https://www.facebook.com/LahoreAhmadiyyaCommunity/>
- <https://www.youtube.com/c/WorldwideAhmadiyyaAnjumansLahore/videos>
- <https://creators.mixlr.com/recordings>

Our websites

- [International H.Q.](#)
- [Research and History](#)
- [The Woking Mosque and Mission](#)
- [The Berlin Mosque and Mission](#)
- [Quran search](#)
- [Blog](#)

Congratulations

Ohio Jalsa

Our brothers and sisters held a very successful international two-day gathering in Ohio. Many overseas delegates attended the function. For many decades, the gathering has been organised with great success.

We congratulate our friends and pray for their success. May Allah grant them the resources to hold even more successful gatherings (Amin).

The Call of the Messiah

Jihad Today

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad:

The Mujaddid of the Fourteenth Century

The Qur'anic Foundation for Jihad

The central question in modern discourses on Islamic jurisprudence is whether the Holy Qur'an permits Muslims to wage war simply because others do not accept Islam, or whether fighting is restricted solely to defensive operations against active persecution. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (1835–1908), the founder of the Ahmadiyya Movement, argued that the Qur'an consistently teaches the latter. According to his writings, Islam never sanctioned aggressive warfare for the propagation of faith. Rather, permission to fight was granted only after prolonged, systematic persecution and solely to protect freedom of conscience. This interpretation is rooted directly in the text of the Qur'an, supported by the historical practice (*Sunnah*) of the Holy Prophet Muhammad (s), and reinforced by authentic prophetic traditions (*Hadith*).

The word *jihad* itself, derived from the Arabic root *jahd*, connotes the endurance of rigorous conditions and striving to the utmost for the achievement of a noble purpose. The classic Arabic lexicon *Taj al-Arus* clarifies this linguistic reality: "The true meaning of *Jihad* is not to hold back anything and to put forth every effort and to achieve the purpose in view by forcing oneself."

Thus, the primary meaning of *jihad* is not military warfare (*qital*), but comprehensive spiritual, intellectual, and moral exertion in the cause of God.

The Historical Context of Revelation

For approximately thirteen years in Makkah, the Holy Prophet Muhammad (s) and his followers endured severe persecution -

tortured, economically boycotted, expelled from their ancestral homes, and, in several instances, brutally murdered. During this entire Makkah period, permission to retaliate was not granted. Instead, Muslims were repeatedly instructed to remain patient and return evil with good. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad emphasised that this historical chronology is fundamental to understanding the philosophy of *jihad*: permission for armed struggle came as a last resort to halt ongoing persecution, never as a tool for expansion.

The First Permission to Fight

The initial Qur'anic permission to engage in armed defensive action is found in Surah al-Hajj: "Permission to fight is given to those upon whom war is made, because they are oppressed. And surely Allah is well able to assist them—Those who have been driven out from their homes unjustly only because they say: Our Lord is Allah." (Holy Qur'an, 22:39–40)

These foundational verses explicitly identify the moral parameters required for defensive fighting: War has already been actively initiated against the Muslims ("*those upon whom war is made*"). The targets of violence are explicitly *oppressed*. They have been unlawfully driven from their homes solely for their religious conviction. It is worth remembering that war can be waged in many different ways, not just militarily – propaganda, freezing assets, and trade embargoes are all different forms of warfare.

The passage continues by explaining that if aggressive religious persecution is left unchecked, "*cloisters and churches and synagogues and mosques wherein the name of Allah is oft remembered would utterly be pulled down*" (22:40). Thus, the fundamental objective of armed resistance in Islam is not the imposition of Islamic law, but the preservation of religious freedom for all faith communities. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad continuously cited these verses to prove that the Qur'an permits fighting only to resist tyranny and safeguard the freedom of worship.

Justice limits fighting

Another structural pillar of this defensive doctrine occurs in Surah al-Baqarah: “Fight in the way of Allah against those who fight against you, but be not aggressive. Surely Allah loves not the aggressors.” (Holy Qur’an, 2:190)

This verse contains both an explicit permission and a strict ethical boundary. Muslims are permitted to fight exclusively those who actively wage war against them. They are strictly forbidden from initiating aggression.

The subsequent verses (2:191–193) refer directly to the pagan persecution and expulsion of Muslims from Makkah, concluding with the definitive mandate that fighting must cease the moment persecution stops (“but if they desist, then there should be no hostility except against the oppressors”, 2:193). Hazrat Maulana Muhammad Ali notes in his commentary that these injunctions do not authorise perpetual warfare but strictly regulate defensive operations undertaken to end tyranny. The command “be not aggressive” remains the governing principle of Qur’anic engagement.

Absolute Freedom of Conscience

Regarding the spread of faith, the Qur’an establishes an absolute legal barrier against coercion: “There is no compulsion in religion...” (Holy Qur’an, 2:256)

If faith cannot be forced, then military force can never legitimately be used as an instrument of conversion. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad argued that this verse establishes a permanent, unalterable principle that governs all other textual passages concerning interactions with non-Muslims. Likewise, the Qur’an states: “And if thy Lord had pleased, all those who are in the earth would have believed, all of them. Wilt thou then force men till they are believers?” (Holy Qur’an, 10:99)

These passages demonstrate that genuine belief must arise from internal conviction, rendering any military campaign for religious expansion a direct violation of Islamic law.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad’s Textual Clarifications

In his seminal work, *The British Government*

and *Jihad* (1900), Hazrat Mirza Ghulam Ahmad summarised the Qur’anic position by demonstrating that the wars of the early Muslim community were entirely defensive. He rejected the orthodox medieval consensus that Islam commands believers to attack peaceful non-Muslims: “Is it a virtuous deed that a man is going about in the marketplace, we have no connection with him so much so that we don’t know his name and he doesn’t know our name, but despite this we take a shot at him intending to kill him? Is this religious behaviour?” (*The British Government and Jihad*, pp. 11–12.)

He further elaborated on the moral tragedy of radical misinterpretations: “It is a matter of regret and of shame that a man whom we do not know at all, with whom we have no enmity, and who is going about his lawful business, we shoot him dead at random and in an instant make his wife a widow, his children fatherless and his house a place of mourning. Is such killing taught in the Quran or Hadith?” (*The British Government and Jihad*, pp. 12–13.)

He clarified that he was not eliminating the authentic Islamic doctrine of *jihad*, but rather stripping away the distortions introduced by political opportunism: “It should be remembered that the doctrine of *jihad* as understood by the Muslim *ulama* of our day, who call themselves Maulvis, is not true... These people are so persistent in their belief, which is entirely wrong and against the Quran and Hadith, that the man who does not believe in it and is against it is called a Dajjal.” (*The Jihad* (Pamphlet, 1900. See also Malfuzat, Vol. 2, p. 54.)

Hazrat Maulana Muhammad Ali’s Systematic Formulation

Hazrat Maulana Muhammad Ali synthesised this understanding into two core principles:

1. *Jihad* fundamentally means exerting oneself to the utmost limit of one’s capability, whether through intellectual discourse, moral self-reform, or physical action, as broadly applied throughout the Qur’an.
2. When the term is used in its narrower,

military context (*qital*), it refers exclusively to fighting in self-defence and to the preservation of universal religious freedom for all humanity.

Consequently, all systematic efforts to share the message of Islam through peaceful dialogue and academic engagement represent the highest forms of *jihad*. Conversely, any aggressive military campaign for religious dominance falls completely outside its legitimate Islamic definition, as it directly contradicts Surah 2:256.

***Jihad* in the Hadith**

The interpretation of *jihad* presented by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad is reinforced by the recorded sayings and practices (Sunnah) of the Holy Prophet Muhammad (s). The Hadith literature demonstrates that military engagement was subject to strict ethical restrictions, and that the Holy Prophet (s) explicitly prioritised spiritual development, patience under adversity, and intellectual engagement as the superior forms of *jihad*.

The Prophet's Practice of Amnesty

The practical conduct of the Holy Prophet (s) perfectly mirrored the Qur'anic decree against religious compulsion. Upon the historic, peaceful conquest of Makkah—when he possessed absolute military supremacy over the Quraysh tribe members who had spent over two decades torturing and killing his followers—he did not demand forced conversions. Instead, he declared a comprehensive general amnesty, stating, *"No blame shall lie on you this day; go, you are free."*

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad emphasised that if Islam permitted the sword to compel faith, this moment of total political dominion would have been the primary occasion to enforce it. Instead, the Prophet's universal pardon confirmed that military *jihad* was designed solely to destroy tyranny and secure peace, leaving the conscience of the individual entirely free.

Strict Prohibitions in Warfare

The Holy Prophet (s) established rigorous protections for non-combatants, ensuring that

military campaigns never degenerated into total warfare. As recorded by Ibn' Umar: *"A woman was found killed in one of the battles of the Messenger of Allah, so the Messenger of Allah forbade the killing of women and children."* (Sahih al-Bukhari, Book of *Jihad* and Military Expeditions, Hadith 3015; Sahih Muslim, Book of *Jihad*, Hadith 1744.)

This explicit prohibition was subsequently expanded by Abu Bakr al-Siddiq (R), the first righteous Caliph, who instructed his departing commanders: *"Do not kill women, children, or an aged, infirm person. Do not cut down fruit-bearing trees. Do not destroy inhabited places, and do not slaughter sheep or camels except for food."*

These foundational injunctions prove that Islamic defensive operations targeted only active combatants.

***Jihad* as Truth and Moral Courage**

The Holy Prophet (s) explicitly detached the virtue of *jihad* from violence by identifying peaceful resistance against political tyranny as an exceptional act of devotion: *"The best jihad is a word of justice before a tyrannical ruler."* Sunan Abi Dawud, Book of Trials and Fierce Battles, Hadith 4344; Jami' al-Tirmidhi, Hadith 2174.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad observed that in the modern era, where Islam is primarily attacked through mass media, intellectual publications, and ideological missionary movements, the most urgent and necessary form of *jihad* is the defence of faith through reasoned scholarship, civil discourse, and moral excellence.

The Primacy of the Inner Struggle

The internal moral struggle against base desires forms the spiritual nucleus of Islamic theology. The Holy Prophet (s) stated: *"The mujahid is the one who strives against his own soul in obedience to Allah."* (Jami' al-Tirmidhi, Book on the Virtues of *Jihad*, Hadith 1621; Musnad Ahmad, Hadith 23951.)

This focus on internal purification (*Jihad al-Akbar, meaning the greater jihad*) is the mechanism through which an individual achieves spiritual proximity to God. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad urged Muslims to abandon violent geopolitics and refocus their energies on this vital, ongoing inner transformation.

The Jihad of Knowledge

The pursuit of intellectual development is framed as a sacred path in prophetic tradition: “Whoever takes a path seeking knowledge, Allah will make easy for him a path to Paradise.” (Sahih Muslim, Book of Knowledge, Book 48, Hadith 2699.)

This elevation of scholarship underpins our contention that the defence of Islam must adapt to the challenges of the age. When the primary threats to faith are intellectual and philosophical, the corresponding *jihad* must be conducted with the pen rather than the sword.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad’s Contemporary Application

The Rejection of Textual Abrogation

A frequent criticism levelled against the Ahmadiyya Movement by contemporary orthodox critics is the false claim that its founder abolished or abrogated the Qur’anic doctrine of *jihad*. This assertion misunderstands his writings. As Hazrat Maulana Muhammad Ali explained, no Muslim who accepts the integrity of the Holy Qur’an can ever deny *jihad*, as its injunctions constitute an integral part of the divine text.

The Ahmadiyya Movement strongly opposes the classical theory of *naskh* (the belief that certain verses of the Qur’an have been abrogated or cancelled by others). In his formal statement of creed, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad wrote: “God speaks to His saints (*auliya*) in this umma... and they are given only an understanding of the Quran, and they cannot add to, or detract from it anything; and whoever adds to, or detracts from it, he is of the devils who are wicked.” (*Tauzi-e-Maram* (Clarification of

Objectives), 1891. See also *Izala-e-Auham, Ruhani Khazain*, Vol. 3, p. 545.)

Because he held that every jot and tittle of the Qur’an is eternal, it is doctrinally impossible for him to have abrogated the commandment of *jihad*. What he did was to clarify its contextual application, arguing that the physical conditions required for armed military defence were no longer present.

The Defensive Reality of Early Islamic History

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad consistently reframed early Islamic history to counter both orientalist critiques and extremist misconceptions: “There is not the least truth in the assertion that it is time for resorting to the sword and gun for spreading the true religion and righteousness. The sword, far from revealing the beauties and excellence of truth, makes them dubious and throws them into the background. Those who hold such views are not the friends of Islam but its deadly foes.” (*Malfuzat*, Vol. 1, p. 45.)

He demonstrated that early converts were subjected to horrific violence simply for their change of faith. When peaceful avenues of survival were exhausted, and the tribal confederacies sought to assassinate the Holy Prophet (s) himself, armed defensive action became a moral necessity to preserve the community.

Conditions for Military Engagement

According to his analysis, physical fighting is an exceptional dispensation, strictly conditional upon explicit environmental triggers outlined in Surah 2:190. In an Arabic address written as a supplement to his book *Tuhfa Golarhviyya* (1902), he clarified: “There is not the least doubt that the conditions laid down for *jihad* [in the Holy Quran] are not met at present and in this country; so it is illegal for the Muslims to fight for [the propagation of] religion and to kill anyone who rejects the Sacred Law, for God has made clear the illegality of *jihad* when there is peace and security.” (*Supplement to Tuhfa Golarhviyya, Ruhani Khazain*, Vol. 17, p. 83.)

This dynamic legal reasoning leads to a clear conclusion: while armed combat is a legitimate, conditional legal instrument to resist active military oppression in times of war, it becomes strictly illegal during times of constitutional peace and religious liberty.

The Jihad of the Pen

In the late nineteenth century, the challenges confronting the Muslim world in British India were fundamentally intellectual, characterised by aggressive polemics from Christian missionary societies, the Hindu Arya Samaj, and Western secularists. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad recognised that a military response to ideological criticism was both morally bankrupt and strategically catastrophic. He thus declared the dawn of the “Jihad of the Pen” (Jihad-e-Qalam), authoring over eighty books to defend the theological integrity of Islam.

In *Tohfa-e-Qaisariyyah* (A Gift for the Queen, 1897), he explained his divinely mandated mission: “The second principle on which I have been established is the clarification of the doctrine of Jihad, which some ignorant Muslims have misinterpreted. I have been made to understand by God Almighty that those practices that are currently regarded as Jihad are entirely opposed to the teachings of the Holy Quran.” (*Tohfa-e-Qaisariyyah*, pp. 9–10.)

He defined the contemporary application of this duty as follows: “The Jihad of this age is to strive in upholding the word of Islam, to refute the objections of the opponents, to propagate the excellences of the Islamic faith, and to proclaim the truth of the Holy Prophet, peace and blessings of Allah be upon him, throughout the world.” (Letter to Mir Nasir Nawab, Malfuzat, Vol. 4, p. 331.)

The Role of the Promised Messiah

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad claimed to be the Promised Messiah and the Imam Mahdi, as predicted by the Holy Prophet Muhammad (s). He emphasised that classical Islamic eschatology explicitly predicted that the Messiah would

bring an end to religious warfare. He highlighted the famous prophetic description of the Messiah recorded in *Sahih al-Bukhari*: {يَضَعُ {الْحَرْبُ} yada’ul-harb “He shall lay down the burdens of war.”

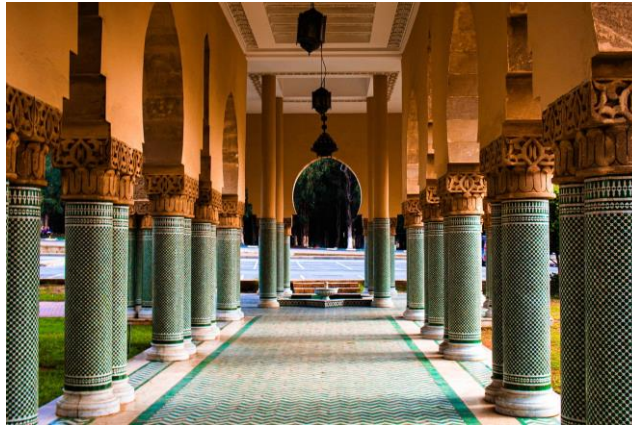
Reflecting on this prophetic office, he wrote: “Currently, millions of Muslims are ready to kill other people under the pretence of jihad... They are unable to reach the highest levels of sympathy and cannot cleanse themselves of affectation and pretence. There was therefore a dire need for the avatar of the Messiah. So I am that very promised avatar, who has been sent in the spiritual likeness, personality and temperament of Jesus the Messiah.” (*The British Government and Jihad*, p. 33.)

Civic Loyalty and Religious Liberty

Under the British Raj, Indian Muslims enjoyed unprecedented constitutional protections to practice, teach, and propagate their faith—liberties that had been brutally suppressed during the preceding anarchy of the late Sikh Empire in the Punjab. Because the British administration guaranteed complete freedom of conscience and did not use military force to compel conversions, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad declared that any violent rebellion against such a benevolent government was a violation of Islamic law.

This legal position was not an isolated or politically subservient stance; it represented the consensus (*ijma*) of the leading Islamic scholars of late nineteenth-century India. For instance, Maulvi Muhammad Husain of Batala, a prominent leader of the Ahl-e-Hadith movement and a fierce theological opponent of the Ahmadiyya Movement, agreed on this point: “It is not permissible for the Muslims to fight, or to help with men and money those who fight, against a Government of whatever religion, whether Jewish, Christian, or other, under whom they live in security and are free to discharge their religious obligations. Accordingly, for the Muslims of India, opposition to or rebellion against the British Government is forbidden.” (*Isha’at-us-Sunnah*, Vol. VI, No. 10, p. 287.)

Similarly, the renowned Islamic scholar and leader Nawab Siddiq Hasan Khan of Bhopal observed: “A perusal of historical books shows that the peace, security and liberty which all people have received under this rule have never been obtained under any other rule.” (*Tarjuman-i-Wahabiya*, p. 62.)

Conclusion

The interpretation of *jihad* advanced by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad is rooted in a rigorous, holistic reading of the Holy Qur'an and verified by the hadith and the *Sunnah* of the Prophet Muhammad (s). The scriptural evidence is consistent: the first permission to fight was granted exclusively to resist active persecution, expulsion, and the denial of fundamental religious liberty (22:39–40). Muslims were commanded to fight only active combatants and were forbidden from initiating aggression (2:190). Simultaneously, the Qur'an established the permanent spiritual axiom that “*There is no compulsion in religion*” (2:256).

Hazrat Maulana Muhammad Ali accurately summarised this pristine theological framework: “*Jihad means exerting oneself to the extent of one's ability and power, whether it is by word or deed, and that when it is used in the narrower sense of fighting, it means fighting only in self-defence.*” (*The Religion of Islam*, Chapter: *Jihad*, p. 545.)

The *Hadith* literature reinforces these principles by documenting the Prophet's categorical prohibition against targeting non-combatants, his elevation of intellectual achievement, and his definition of the highest *jihad* as the inner struggle against base desires. His universal amnesty at the conquest of Makkah stands as definitive historical proof that military *jihad* was never intended as an instrument for territorial expansion or forced conversion. The first clause

of the Constitution of Medina, which he agreed with other communities living in Medina, said: “*All inhabitants of Medina are a single nation.*”

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad systematically applied these eternal principles

to the sociopolitical realities of the modern era. Far from deleting the doctrine of *jihad*, he restored its original purity by stripping away medieval geopolitical distortions. Because modern constitutional frameworks generally secure the freedom to practice and preach religion, he reasoned that the scriptural conditions for military *jihad* no longer exist. Instead, the global Muslim community must direct its energies toward a peaceful global struggle, utilising education, prayer, intellectual defence, and humanitarian service.

He issued a definitive directive to his followers, outlining the ethical character of his movement:

“*Those who join my army, I order them to give up these misconceived ideas of jihad with the sword, and to purify their hearts, develop and nurture their feelings of mercy towards all humankind and be helpers of those in distress and suffering. They should spread peace on the earth, as this is how their religion will spread.*” (*The British Government and Jihad*, pp. 15–16)

Ultimately, his writings frame armed military defence as a strictly conditional, defensive mechanism limited to periods of active, physical persecution. Meanwhile, the grander concept of *jihad*—as an all-encompassing, peaceful striving to manifest the beauty of Islam through the pen, the character, and intellectual discourse—remains a permanent and continuous duty for every believer for all time.

[\(Contents\)](#)

Differentiating Divine Messages¹

By Jalal ud Dean

Introduction:

Prophecy is an English word with a very broad meaning, including predictions made by experts in certain fields who may not have any connection to religion. The Holy Qur'an states that Almighty God speaks to His servants, as evidenced at HQ42:51.

Differentiating Messengers, Prophets and Reformers

The Divine servants of Almighty God have a ranking system, composed of Messengers, Prophets and Reformers, in that descending order. All those Divine servants were materially present and lived amongst humanity in various parts of this World. Prophets were raised for the uplift of humanity and for freeing men from the bondage of sin. According to Hazrat Maulana Muhammad Ali², there are three ways by which Almighty God speaks to His servants. As a compact, the servants are taken to mean Messengers, Prophets and Reformers. Conceptually, the three modes are stated as:

The first mode was by *Wahy*, a word generally translated as 'revelation'. The primary significance of the word *Wahy* was, however, a spontaneous suggestion. Since the different kinds of revelation are spoken of here, the meaning intended must be the primary significance of the word. Hence, the inspired word, which entered the hearts of the Messengers, Prophets and Reformers of such righteous persons, was called *Wahy* or revelation, because it was like a spontaneous suggestion made directly to the heart of the inspired one, called

(ilqā-'un fi-l-rau'i)³. It was in this sense that the Holy Quran speaks of a revelation being granted to the mother of Prophet Moses (as) at HQ28:7, and to the apostles of Prophet Jesus Christ (as), who were most certainly not Prophets, as stated in the Holy Quran at HQ5:111.

The second mode of Almighty God's speaking to His servants was that He spoke from behind a veil — a scene shown in a vision, carrying deeper significance, or words were witnessed as also heard by other persons, spoken to as if from behind a veil. The actual voice was delivered by Archangel Gabriel, the highest-rated sub-servant of Almighty God, in all regional vocal and instructional deliveries.

The third form of revelation was that in which a Messenger — through Archangel Gabriel — was chosen by Almighty God to deliver His Divine message to the person to whom He wished to speak. This was the highest form of Divine revelation, and such was the revelation of the Holy Qur'an, as granted to Prophet Muhammad (*pbuh*), being recited to him by Archangel Gabriel. This was called *Wahy Matluww*, or revelation that was recited. This revelation was granted only to Prophets, while the other two may also be granted to the righteous who are not raised to the dignity of prophethood.

It should, however, be borne in mind that in all those cases, the recipient of the revelation was granted certain other senses. He spiritually saw what others did not normally see with their physical eyes, and he heard words that others did not hear with their physical ears. It was, therefore, with what may be called the spiritual senses that he saw and heard and felt things which others did not see, hear or feel. The Holy Qur'an certifies these channels of approach at

¹ Refers to a Messenger who is sent with a specific, new Divine law (such as the Torah given to Prophet Moses (as), or the Injeel given to Prophet Jesus Christ (as) or the Holy Qur'an given to Prophet Muhammad (*pbuh*)). Every *Rasul* is also a *Nabi*, but not every *Nabi* is a *Rasul*.

² Author of the book "The Religion of Islam" first published in 1936. He was BA. MA. BA LLB.

³ The Arabic expression "*ilqā-'un fi-l-rau'i*" translates literally to "a casting" or "a sudden suggestion made directly into the heart/mind of a person. That is the general methodology of how Messengers, Prophets and Reformers received them.

HQ6:891.

Then there was the expression Nabuwwa, which meant Prophethood or the gift of prophecy. The Holy Qur'an contains guidance for the selected people, and Nabuwwa was the prophetic part intended to strengthen the Faith. Thus, as already stated, Prophet Muhammad (pbuh) was granted the gift of prophecy long before he received the Holy Qur'an, which began with the words, "Read in the name of thy Lord" (HQ96:1-2), in the year 610AD, in Mecca. Further, a vast number of his Prophecies are contained in the various Hadith, which do not form part of the Holy Qur'an. In conclusion, a Prophet without a Book is as meaningless as a Messenger without a message.

The granting of predictions is just one part of early prophethood, and being given that part does not make a person a Prophet. Many people can predict, but prophecy comes only from the exclusive permission of Almighty God.

Some people also do not understand "inspiration". The 14th Hijri Reformer (*Mujaddid*) said that Barahin Ahmadiyya² was written under Divine inspiration.

But "inspiration" does not mean word-for-word dictation. Inspiration means that Almighty God puts some general ideas in the mind of the Reformer, which are important for that specific time and place; and the Reformer circumstantially expanded on those general ideas, with his own intellect and effort.

Some opponents do not understand the

concept of a Reformer. There were a total of 19 Reformers on Earth, and the last one lived from 1835 to 1908 AD in India.

The Reformer of 14th Hijri also explained the difference between the expression *Wahy Nabuwwa*, which is exclusive to ordained Messengers and Prophets and *Wahy Willaya*, which is Saintly revelations (like to himself). Accordingly, the 14th Hijri Reformer, as explained, was the recipient of *Wahy Willaya* only. Note: That was a very important and valid point.

There was wisdom behind this explanation. In his book, Barahin Ahmadiyya, the Reformer³ of the 14th Hijri, quoted a large number of his

revelations as *Wahy Willaya*. Despite this, the Muslim Ulema generally hailed his book, and very few objected to his mention of his *Wahy Willaya* revelations. Those *Wahy Willaya* revelations were the basis for the claim to be the Promised Messiah of the 14th Hijri and def-

initely not a Messenger or a Prophet.

Further, because those were revelations of a saint, and the belief in Prophet Jesus Christ (*as*) being still alive, was generally accepted as a teaching in some subsets⁴ of Islam, the 14th Hijri Reformer had placed this belief as a real fact above his revelations, and had interpreted his revelations, so as not to contradict this belief of prophethood after the demise of Prophet Muhammad (*pbuh*).

Finally, after continuing to receive such revelations, he had a careful look at the verses of the Holy Qur'an about Prophet Jesus Christ (*as*)

1 Holy Qur'an HQ6:89 "These are they to whom We gave the Book and authority and Prophecy. Therefore if these disbelieve in it, We have indeed entrusted it to a people who are not disbelievers in it." Commenting on HQ6:89, Maulana Muhammad Ali, Founder of the AAAIL, writes: "Each one of the Prophets was given three things. The first was the Kitāb, the Book, or the Divine revelation which the Prophet was granted, the messages he received from on High, to guide people correctly. The second is called *ḥukm*, which means

authority to judge. This shows that every Prophet received authority directly from Almighty God, and it was by His Divine authority that he judged his people. The third was the givers of good news to the wider humanity (*Mubashshir*).

2 Written 1880-1905AD.

3 The 14th Hijri Reformer (*Mujaddid*).

4 There are total of 73 sub-sects in Islam: The Sunni comprise 60 sub-sects and the Shia comprise 13 sub-sects.

and also several Hadith, and the 14th *Hijri* Reformer realised that Prophet Jesus Christ (*as*) was a normal human being¹ and he was materially dead in his physical composition; and he could not return to Earth. Therefore, if the Hadith reported of his return were authentic, they could only mean the coming of someone else, in a similar likeness to Prophet Jesus Christ (*as*). That likeness was of the 14th *Hijri* Reformer himself (1835-1908AD).

Hazrat Maulana Muhammad Ali wrote in 1906, in an article on Hazrat Mirza Sahib's life. The one theme of all his writings was the superiority of Islam over all other religions, because of the continuity of the gift of Divine revelation in this religion. It was on this fact that he laid stress thirty years ago (then), and it is on this that the AAIIIL lays stress today. His belief regarding the excellences of Prophet Muhammad (*pbuh*) over all other Prophets has also remained the same throughout, and we find it stated in his earliest gift of Divine revelation in this religion.

His belief in the excellence of Prophet Muhammad (*pbuh*) over all other Prophets has also remained the same throughout, and we find it stated in his earliest writings, in poetry as well as in prose, that no Divine blessing can be attained except through Prophet Muhammad (*pbuh*).

This is the doctrine which the AAIIIL teaches now, when the AAIIIL states that no past Prophet can come back to Earth, but that it must be a follower of Prophet Muhammad (*pbuh*) who should be raised to the dignity of the Messiah, because the Divine blessings, which a past prophet attained, were not attained exclusively through Prophet Muhammad (*pbuh*). Predictions² are not associated with Prophets only. All the *Mujaddids*

have been doing this throughout their lives, as did the Promised Messiah³.

Likewise, many other predictions are part of our history regarding some prominent leaders of Muslim-majority countries. Even now, people have certain dreams that, when correctly interpreted, indicate a likelihood of events yet to occur.

It is for all correct-thinking Muslims to guide and assist other Muslims; the Holy Qur'an has sanctioned that correct advice shall be given to those who need to be guided. This is given in the Holy Qur'an at HQ3:104, as "And from among you there should be a party who invite to good and enjoin the right and forbid the wrong. And these are they who are successful."

Conclusions in Differentiating Messengers, Prophets and Reformers:

Almighty God has sent His 124,000 materially human representatives on Earth since Creation, in descending sequential titles: Messenger (*Rasul*), then Prophet (*Nabi*), and finally Reformers (*Mujaddids*). They appeared in different countries and spoke their local languages for better comprehension.

Prophet Muhammad (*pbuh*) was the Last and the Final Messenger (*Rasul*), and the same Prophet Muhammad (*pbuh*) was also the Last and the Final Prophet (*Nabi*), and he will remain so until the Last Day and the great Day of Judgment.

After the death of Prophet Muhammad (*pbuh*) in the year 632AD, only Reformers⁴ (*Mujaddids*) will come in every Islamic *Hijri*. The current 15th *Hijri* of the Islamic calendar commenced on 15th November 1979. [\[Contents\]](#)

¹ Inasmuch as, that we are all normal human beings, subjected to the normal cycle of human existence, from birth, living, answering to the calls of nature of essentially breathing air, eating food, protective shelter, wearing clothing, having atmosphere, remaining upright with gravity essential for sustaining life and then

death of the normal human body.

² *Ibid.*

³ The 14th *Hijri* Reformer (*Mujaddid*) Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (1835-1908AD).

⁴ *Ibid.*

Islam and Mental Health

By Gavin AbdulHamid Bushe

Mental Health is a growing concern among people in the Western World. It is estimated that one in four people will, at some stage in their lives, suffer from a mental health problem. There are many possible ways to address mental health concerns, and the chief among them in the West is called Psychiatry, of which the dominant medical model utilises pharmaceuticals to remedy mental health problems. As a man diagnosed by psychiatry since 1995, I have not found the Psychiatric approach helpful. Rather, since converting to Islam in 2006, I have been able to improve my mental health via its practice greatly. I will now briefly outline in simple terms why Islam is excellent for improving one's mental health.

Self-Care Regime

In the broadest sense, Islam is a complete way of life. However, in relation to mental health in particular, it is a system of personal self-care. The main benefit of Islamic personal self-care is that it is completely free of charge, whereas Psychiatric Services cost money and time of other people. Once a person learns the basic 5 Pillars of Islam, they can gain the mental health benefits of its daily practice. Islam assumes, at a bare minimum, clothing, water, and basic food. Indeed, I was able to practice Islam while I was in a state of homelessness.

The first major way that Islam improves mental health is through belief in Divine Mercy. This is established through the testimony of faith (*Shahada*). Islam understands that the universe is ruled by One Single Omnipotent God who is Entirely Merciful, Especially Merciful. Therefore, Islam provides hope to its practitioners. Through Islam, I was able to overcome the Limbo of living in a homeless shelter for 20 months because my faith gave me the ability to endure marginalisation and other challenges at that time. There are many suicides in the world we live in, and hope and faith

are immensely important to people who fall into despair during the trials of life on Earth. Belief in Allah gives a practitioner of Islam a source of hope in times of crisis.

The second way that Islam promotes mental health is through its practice of 5 times daily prayers. The requirement for this prayer is ritual washing with water or ablution (*Wudu*). Before each prayer, the practitioner must wash their hands, mouth, nose, face, arms, scalp, ears, and feet. This promotes cleanliness and personal hygiene, protects against bacteria, and supports good skin care. Brushing teeth before prayer is good for oral hygiene. This practice of cleanliness and hygiene makes a human feel good about themselves.

During the prayer, the practitioner recites The Holy Qur'an, sometimes aloud and sometimes silently. This is good for keeping the mind strong due to the cognitive effort required, and it promotes mental resilience. The minds of many people suffering from mental health problems are structurally weakened by trauma, and reciting The Holy Qur'an reinforces the mind's abilities to cognate and structure thoughts through mental precision and acuity.

The body movements of the ritual prayer are good for the suppleness of the physique. Since the mind and the body are related, improvements in the practitioner's muscle flexibility and stretching through prayer aid mental wellness by easing tension. It also helps with joints, making movement easier.

Reciting the Call to Prayer (*Adhan*) is good for improving mood and helps keep away evil spirits (*Jinn*), which can cause mental distress. The Call-to-Prayer causes the *Jinn* to flee the area where it is announced. This is very beneficial to people who have been troubled and traumatised by these spirits and alien entities.

The Islamic diet precludes harmful foods such as alcohol that can harm the mind. Islam forbids narcotics, which are clearly dangerous

to the human mind and can ruin a person's entire life. Islam also forbids consuming blood from animals, such as in black pudding or certain sausages, because it is an impure substance containing many chemicals from the animals' bodies. Islam additionally discourages eating to excess, which can cause weight-associated problems. Islam encourages the consumption of pure foods such as dates, milk, fruits, nuts, and honey; Zamzam water from Mecca, a blessed spring from Allah to his servant Hajar, the wife of Prophet Abraham (Peace be upon him); and halal meat, which is good for humans.

Social-Care Regime

Mental Health is also psychosocial. The rules of Islam can protect its practitioners from evil in society through practices such as marriage, modesty in dress, and community charity (*Zakat*), which form the foundation of good social relations among members of society. The Holy Qur'an is a guidance in 114 Chapters (*Surahs*) and, when combined with the practices (*Sunna*) of the Holy Prophet Muhammad (Peace and Blessings of Allah be upon him), provides excellent insights to the practitioner of Islam. These insights can clear up many mental confusions that people can suffer from.

The Islamic month of Ramadan brings people together in community, which counters social exclusion, which is a major factor in mental health problems. Practitioners of Islam fast by abstaining from food and drink for 30 full days each year. This fasting (*Saum*) increases resilience, a core concept in mental health.

Islam encourages the engagement in science and learning, which provides strong thinking skills for practitioners. Education enhances intrapersonal development by fostering

personal growth. Practitioners of Islam are encouraged not to spend too much time on parties and entertainment. Rather, they are to fulfil their time on Earth according to a test before being judged after death. This places life in a certain perspective that tends to foster a healthy attitude to living. The epitome of this attitude can be practised on the Hajj Pilgrimage in Mecca. This is a gigantic social ritual which brings people from all over the globe together in one place for approximately two weeks each year. The pilgrimage to Mecca promotes patience, wisdom through fear of Allah, and social solidarity. These are qualities that help overcome problems caused by isolation, fear of the environment, and the ups and downs of real life.

Islam demands struggle against the self (*Jihad Al-Akbar* – Greater Struggle), and this is the best way to overcome personal problems. It is what a psychotherapist would call “working on yourself”. Ultimately, Islam is designed to achieve peace of mind through submission to the Will of Allah. That is a more excellent and genuine peace in my opinion than the sedation caused by pharmaceuticals.

In summary, Islam aids Mental Health by providing a Divinely Constructed system of life for the benefit of human beings. It is free to use, and all humanity is invited to join the Islamic Straight Path. ([Contents](#))

A Puzzle

In Muslim-majority countries, it is said that it is *kufr* to obey a non-Muslim government. This is used to criticise the Promised Messiah's teaching that if a government does not interfere in a person's faith, then it should be obeyed. However, in Western countries the same Muslims and their compatriots swear on the Holy Quran that they will obey the non-Muslim government! Why such a contradiction? ([Contents](#))

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Established in 1913 as the Working Muslim Mission.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Websites: www.aaiil.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk

Love Allah's Creation
Lahore Ahmadiyya Community

Dutch/ Nederlands

Staan religie en wetenschap noodzakelijkerwijs tegenover elkaar?

Door: Robbert Bipat

Onlangs is het boek *Science, Islam and the Ordered Development of Life* verschenen. De centrale doelstelling van dit werk is aan te tonen dat wetenschap en religie niet noodzakelijkerwijs als tegengestelde kennisdomeinen hoeven te worden opgevat. In het hedendaagse debat wordt vaak verondersteld dat religieuze overtuiging en wetenschappelijke methode onverenigbaar zijn. Daarbij wordt seculariteit regelmatig beschouwd als een vanzelfsprekende voorwaarde voor wetenschappelijk denken, terwijl religie wordt geassocieerd met traditie, dogma of metafysische speculatie. Vooral binnen de context van de biologische evolutieleer lijkt deze tegenstelling scherp naar voren te komen, omdat de acceptatie van evolutie vaak wordt voorgesteld als kenmerkend voor een strikt seculiere wereldbeschouwing. Hierdoor ontstaat de indruk dat religie en wetenschap twee uitersten vormen van één intellectueel spectrum. Minder aandacht is er echter voor de mogelijkheid dat wetenschap en religie elkaar wederzijds kunnen verhelderen, of zelfs dat wetenschappelijke inzichten bepaalde religieuze opvattingen kunnen ondersteunen.

Tegen deze achtergrond beoogt het boek te laten zien dat religieuze teksten, en in het bijzonder de Heilige Koran, niet alleen in overeenstemming kunnen worden gebracht met het evolutieverhaal zoals dat binnen moderne wetenschappelijke kaders wordt beschreven, maar bovendien een bredere kosmologische en biologische visie presenteren. Deze visie begint niet pas bij het moment waarop levende organismen op aarde verschenen, maar omvat ook de daaraan voorafgaande ontwikkeling van de aarde als

leefbare planeet. Aan de hand van Koranverzen wordt betoogd dat de vorming van terrestrische omstandigheden en de ontwikkeling van planten en dieren in onderlinge samenhang moeten worden begrepen. Het ontstaan van leven wordt daardoor niet geïsoleerd behandeld, maar geplaatst binnen een geordend proces waarin de aarde geleidelijk geschikt werd voor biologische levensvormen.

Om deze geordende ontwikkeling theologisch te duiden, vormt de goddelijke term *Rabb* een vruchtbaar vertrekpunt. Deze term komt reeds voor in het openingshoofdstuk van de Heilige Koran en wordt doorgaans vertaald als "Heer". Toch dekt deze vertaling slechts gedeeltelijk de semantische rijkdom van het Arabische begrip. *Rabb* verwijst niet alleen naar heerschappij of gezag, maar ook naar verzorging, opvoeding, regeling, voltooiing en geleidelijke ontwikkeling. Maulana Muhammad Ali verwoordt dit in zijn Engelse vertaling van de Heilige Koran door te benadrukken dat *Rabb* het proces aanduidt waarbij iets vanuit een oorspronkelijke, onvolmaakte toestand stapsgewijs naar een hogere staat van voltooiing wordt geleid. In deze betekenis ligt een dynamische visie besloten: de schepping wordt niet voorgesteld als een statisch geheel, maar als een werkelijkheid waarin ontwikkeling, ordening en vervolmaking werkzaam zijn. Door het gebruik van deze term wijst de Koran volgens deze interpretatie op een evolutionair beginsel dat zowel in de fysieke wereld als in de geestelijke ontwikkeling van de mens zichtbaar wordt.

Vanuit dit ontwikkelingsperspectief verschuift de aandacht naar de vraag hoe de aarde bewoonbaar werd. Voordat dierlijk leven kon ontstaan, moest de planeet zelf worden gevormd en gestabiliseerd. Wetenschappelijk gezien veronderstelt leven een lange reeks geologische en kosmologische processen. De Koran verwijst naar de oorsprong van hemel en aarde in vers 21:30, waarin wordt gesteld dat zij aanvankelijk één geheel vormden en vervolgens van elkaar werden gescheiden. Deze passage kan worden gelezen als een verwijzing naar een geordend kosmisch ontstaan. Daarnaast beschrijft vers 35:27 de aanwezigheid van

verschillende kleuren en lagen in de bergen: wit, rood, uiteenlopende schakeringen en intens zwart. In een wetenschappelijke lezing kan dit worden verbonden met sedimentaire gelaagdheid, mineralogische variatie en geologische processen die gedurende lange tijdperioden werkzaam zijn geweest. De donkere lagen kunnen bovendien associaties oproepen met koolstofrijke afzettingen of andere ondergrondse hulpbronnen. Zo vestigt de tekst de aandacht op de gelaagde en gedifferentieerde structuur van de aarde als fundament voor latere levensvormen.

Die geologische vorming moest samengaan met atmosferische bescherming. Voor blijvende bewoonbaarheid is niet alleen het ontstaan, maar ook het behoud van een atmosfeer noodzakelijk. Dat vereist mechanismen die voorkomen dat gassen en dampen gemakkelijk de ruimte in ontsnappen. Het aardmagnetisch veld speelt hierin een belangrijke rol. De hedendaagse geofysica verbindt dit veld met de beweging van grote hoeveelheden vloeibaar ijzer in de aardkern. In dit verband wordt vers 57:25 vaak aangehaald: "En Wij stuurden ijzer neer, waarin groot geweld en voordelen voor mensen zijn." Deze formulering kan worden geïnterpreteerd in samenhang met moderne inzichten over de kosmische oorsprong van zware elementen, waaronder ijzer, die in sterrenprocessen en supernova's zijn gevormd. Het "geweld" kan worden gerelateerd aan de enorme energieën die met dergelijke processen en met vloeibaar metaal in het binnenste van de aarde gepaard gaan, terwijl de "voordelen" zichtbaar worden in de onmisbare rol van ijzer voor planeetvorming, technologie en menselijk bestaan.

Wanneer deze planetaire voorwaarden in beeld zijn gebracht, komt water naar voren als een volgende fundamentele voorwaarde voor het ontstaan en voortbestaan van leven. De Heilige Koran benadrukt herhaaldelijk de centrale betekenis van water voor biologische processen, vruchtbaarheid en de verspreiding van levende wezens. De volgende verzen illustreren deze thematiek:

2:164 ... en het water dat Allah uit de hemel

neerzendt, waarmee Hij de aarde na haar dood weer tot leven brengt en waarop Hij allerlei soorten dieren verspreidt...

6:99 *En Hij is Degene Die water uit de wolken neerzendt. Daarmee brengen Wij knoppen van alle planten voort; vervolgens brengen Wij groen voort, waaruit Wij geclusterd graan laten ontstaan. Uit de dadelpalm, uit haar scheden, verschijnen trossen dadels binnen bereik; en er zijn tuinen van druiven, olijven en granaatappels, gelijkend en toch verschillend. Kijk naar hun vruchten wanneer zij vrucht dragen en wanneer zij rijpen. Daarin zijn zeker tekenen voor mensen die geloven.*

21:30 *En Wij maakten uit water al wat leeft.*

De verwijzing naar water als oorsprong en dragende kracht van leven sluit aan bij een ander belangrijk thema dat in het boek wordt besproken: homeostase. Hiermee wordt het vermogen van levende organismen bedoeld om hun interne milieu binnen bepaalde grenzen stabiel te houden, ondanks voortdurende veranderingen in de externe omgeving. Biologische systemen kunnen slechts functioneren wanneer processen zoals temperatuurregulatie, vochtbalans, zuurgraad, stofwisseling en celactiviteit zorgvuldig op elkaar zijn afgestemd. Vanuit wetenschappelijk oogpunt wijst dit vermogen op een diepgaande ordening binnen organismen: leven is niet louter het bestaan van materie, maar een dynamisch evenwicht waarin talloze processen elkaar corrigeren, ondersteunen en reguleren. Binnen het betoog van *Science, Islam and the Ordered Development of Life* vormt homeostase daarom een belangrijk voorbeeld van doelgerichte biologische samenhang. Daarmee slaat dit begrip een brug tussen de randvoorwaarden voor leven en de complexiteit die zich in levende organismen manifesteert.

Vanuit deze samenhang tussen water, interne regulatie en biologische ordening kan de overgang worden gemaakt naar concrete levensvormen. Volgens gangbare wetenschappelijke reconstructies ontstonden

de eerste organismen in aquatische milieus. Vanuit die oorsprong ontwikkelden zich gaandeweg complexere vormen, waarna sommige zich aanpasten aan het land. In dit verband is vers 24:45 bijzonder relevant: “En Allah heeft elk dier uit water geschapen. Zo is er onder hen wat op zijn buik kruipt, en onder hen wat op twee voeten loopt, en onder hen wat op vier voeten loopt.” De volgorde in dit vers kan binnen een interpretatief kader worden vergeleken met opeenvolgende vormen van voortbeweging en lichaamsbouw. Hoewel voorzichtigheid geboden is bij het direct identificeren van specifieke diergroepen, toont de tekst een opmerkelijke aandacht voor diversiteit in beweging en levensvormen. Daarmee opent het vers ruimte voor een gesprek tussen biologische observatie en theologische reflectie.

Na de bespreking van algemene levensvormen richt de tekst zich ten slotte op de menselijke schepping, die in de Koran op eigen wijze wordt besproken. Verzen zoals 30:30 en 32:7 benadrukken de bijzondere positie van de mens en verbinden deze met een door God ingestelde natuur of aanleg. Tegelijkertijd wijzen andere passages, zoals 39:6 en 23:14, op opeenvolgende fasen van menselijke ontwikkeling. Vers 39:6 spreekt over schepping “na schepping” in de baarmoeder, terwijl vers 23:14 een reeks embryologische stadia beschrijft: van levenskiem tot stolsel, van stolsel tot een klomp vlees, vervolgens de vorming van botten en het bekleden daarvan met vlees, waarna een verdere fase van ontwikkeling volgt. Deze passages laten zien dat groei, differentiatie en geleidelijke vorming ook binnen het menselijk bestaan een centrale plaats innemen. De mens wordt dus niet uitsluitend begrepen als een plotseling voltooid wezen, maar ook als een schepsel dat via opeenvolgende ontwikkelingsstadia tot gestalte komt.

Vanuit deze bespreking wordt duidelijk dat het boek meer doet dan afzonderlijke parallellen aanwijzen tussen Koranverzen en wetenschappelijke inzichten. Het brengt de verschillende lijnen samen tot een argument dat wijst op het bestaan van de Schepper. De

orde, doelmatigheid en geleidelijke ontvouwing die in de natuurlijke werkelijkheid zichtbaar worden, verschijnen daarbij niet als louter toevallige samenlopen van omstandigheden, maar als tekenen die uitnodigen tot bezinning op een achterliggende scheppende Wil en Wijsheid. Juist de samenhang tussen kosmische oorsprong, aardse stabiliteit, water, interne regulatie, biologische complexiteit en menselijke ontwikkeling versterkt de gedachte dat het leven deel uitmaakt van een betekenisvol geheel. Zo verbindt het boek de discussie over evolutie en wetenschap met theologische reflectie op het bestaan en de werkzaamheid van de Schepper.

Daarmee mondt de analyse uit in de conclusie dat wetenschap en religie niet noodzakelijkerwijs elkaars tegenpolen zijn. Integendeel, een zorgvuldige lezing van de Koran kan een kader bieden waarin wetenschappelijke ontdekkingen niet worden ervaren als bedreiging voor het geloof, maar als verdieping van het inzicht in de orde van de schepping. Voor moslims ligt hierin een belangrijke intellectuele opdracht: niet het afwijzen van wetenschap, maar het ontwikkelen van een onderzoekende houding waarin openbaring en empirische kennis verantwoord met elkaar in gesprek worden gebracht. De vraag is daarom niet of religie zich moet aanpassen aan wetenschap, maar hoe wetenschappelijke kennis kan bijdragen aan een beter begrip van de wonderbaarlijk bewaarde goddelijke teksten. Een herwaardering van wetenschap binnen de islamitische traditie kan bovendien helpen om moslims die zich op dit terrein verdienstelijk maken niet te wantrouwen, maar te erkennen als voortzetters van een rijke intellectuele erfenis. Om die reden verdient *Science, Islam and the Ordered Development of Life* een krachtige aanbeveling voor iedereen die geïnteresseerd is in de verhouding tussen geloof, openbaring en moderne wetenschap. Het boek levert een intellectueel uitdagende bijdrage aan het actuele debat en nodigt de lezer uit om met meer nuance na te denken over de harmonie tussen religieuze tekst en wetenschappelijke ontdekking. Bijzonder verheugend is bovendien dat binnenkort een Nederlandse versie zal verschijnen, waardoor dit waardevolle werk toegankelijk wordt voor

een Nederlandstalig publiek. De volledige tekst is beschikbaar via:
<https://moslim.org/science-islam-and-the-ordered-development-of-life/>

Wie zijn de dienaren van de Weldadige?

Het gebed maakt de sterken nederig en de zwakken sterk

Vrijdagspreek door Maulana Muhammad Ali, 23 november 1923

Ik getuig dat niemand het waard is gediend te worden behalve Allah, en ik getuig dat Mohammed de dienaar en boodschapper van Allah is. Hierna vraag ik Allah om bescherming tegen de vervloekte duivel.

In de naam van Allah, de Weldadige, de Barmhartige.

En de dienaren van de Weldadige zijn degenen die nederig op de aarde wandelen. En wanneer de onwetenden hen aanspreken zeggen zij: Vrede.

En degenen die de nacht doorbrengen zich voor hun Heer ter aarde werpende en staande.

En degenen die zeggen: O onze Heer! Wend de straf van de hel van ons af. Waarlijk, de straf daarvan is een blijvend kwaad.

Waarlijk, het is een slechte woonplaats en een (slechte) rustplaats.

En degenen die, wanneer zij uitgeven, noch buitensporig noch karig zijn, en

وَعِبَادَ
الرَّحْمَنِ الَّذِينَ
يَمْشُونَ عَلَى
الْأَرْضِ هَوْنًا
وَإِذَا خَاطَبَهُمُ
الْجَاهِلُونَ قَالُوا
سَلَامًا

وَالَّذِينَ
يَبْتَغُونَ لِرَبِّهِمْ
سُجْدًا وَقِيَامًا

وَالَّذِينَ
يَقُولُونَ رَبَّنَا
اصْرِفْ عَنَّا
عَذَابَ جَهَنَّمَ
إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ
غَرَامًا

إِنَّهَا سَاءَتْ
مُسْتَقَرًّا وَ
مَقَامًا

وَالَّذِينَ إِذَا
أَنْفَقُوا لَمْ
يُسْرِفُوا وَ
لَمْ يَقْتُرُوا

tussen deze is de middenweg.

En degenen die geen andere god naast Allah aanroepen en niet de ziel doden die Allah verboden heeft, behalve om een rechtvaardige reden, en (die) geen ontucht plegen. En hij die dit doet, zal een vergelding van zonde vinden.

De straf zal voor hem op de dag der opstanding verdubbeld worden, en hij zal daarin in vernedering blijven.

Behalve (voor) hem die berouw heeft en gelooft en goede werken doet. En aangaande dezen, Allah verandert hun boze werken in goede. En Allah is Vergevensgezind, Genadig.

En al wie berouw heeft en het goede doet, hij wendt zich waarlijk tot Allah met een (schone) wending.

En degenen die geen getuigenis afleggen van wat vals is, en wanneer zij aan hetgeen wat ijdel is voorbijgaan, gaan zij waardig voorbij.

En degenen die, wanneer zij aan de mededelingen van hun Heer herinnerd worden, daarbij niet doof en blind neervallen.

وَكَانَ بَيْنَ
ذَلِكَ قَوَامًا
وَالَّذِينَ لَا
يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ
إِلَهًا آخَرَ
وَلَا يَقْتُلُونَ
النَّفْسَ الَّتِي
حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا
بِالْحَقِّ وَلَا
يَزْنُونَ وَلَا مَنْ
يَعْمَلْ ذَلِكَ يَلْقَ
أَثَامًا

يُضَاعَفْ لَهُ
الْعَذَابُ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ وَ يَخْلُدُ
فِيهِ مُهَانًا

إِلَّا مَنْ تَابَ وَ
آمَنَ وَ عَمِلَ
عَمَلًا صَالِحًا
فَأُولَئِكَ يَبَدِّلُ
اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ
حَسَنَاتٍ وَ
كَانَ اللَّهُ
غَفُورًا رَحِيمًا

وَمَنْ تَابَ وَ
عَمِلَ صَالِحًا
فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى
اللَّهِ مَتَابًا

وَالَّذِينَ لَا
يَشْهَدُونَ
الرُّوْثَ وَ إِذَا
مَرُّوا بِاللُّغُو
مَرُّوا كِرَامًا

وَالَّذِينَ إِذَا
دُكِّرُوا بِآيَاتِ
رَبِّهِمْ لَمْ
يَخْرُؤْا عَلَيْهَا
صُمًّا وَ عُْمِيَانًا

En degenen die zeggen: O onze Heer! Schenk ons in onze vrouwen en onze nakomelingschap de vreugde van onze ogen, en maak ons tot leidslieden voor degenen die zich (voor het kwaad) hoeden.

Deze zullen met hoge plaatsen beloond worden, omdat zij geduldig waren, en zij zullen daarin met begroeting en vrede tegemoet worden getreden.

Daarin blijvende. Schoon is de woning en de rustplaats.

Zeg: Mijn Heer zou Zich niet om u hebben bekommerd ware het niet door uw gebed. Nu hebt u inderdaad (de waarheid) verworpen, zodat hetgeen wat (aan u) kleeft (als straf) weldra zal komen.

(*Al-Furqān*, 25-63-77)

De dienaren van de Weldadige

Dit zijn de laatste verzen van het hoofdstuk 25, *Al-Furqān*, De Onderscheiding. Wie zijn de dienaren van de Weldadige die in deze verzen worden genoemd? Het Arabische woord *furqān* betekent: onderscheid maken tussen waarheid en onwaarheid. In dit hoofdstuk wordt ons verteld hoe het zuivere Woord van Allah, de Allerhoogste, de Heilige Koran, dat aan het hart van de Heilige Profeet (v.z.m.h.) werd geopenbaard, onderscheid maakt tussen waarheid en

وَالَّذِينَ
يَقُولُونَ رَبَّنَا
هَبْ لَنَا مِنْ
أَزْوَاجِنَا وَ
ذُرِّيَّتِنَا قُرَّةَ
أَعْيُنٍ وَ اجْعَلْنَا
لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا

أُولَئِكَ يُجْزَوْنَ
الْغُرَّةَ بِمَا
صَبَرُوا وَ
يُلْقَوْنَ فِيهَا
تَحِيَّةً وَ
سَلَامًا

خَالِدِينَ فِيهَا
حَسَنَاتٌ
مُتَقَرَّرَاتٌ وَ
مُقَامًا

قُلْ مَا يَعْبُورُ
بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا
دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ
كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ
يَكُونُ لِرَأْمَا

onwaarheid. Hoe veranderde dit Woord de toestand van mensen die verstrikt waren geraakt in allerlei verkeerde geloofsopvattingen, gedachten en slechte daden? Het nam niet alleen al deze gebreken weg door het kwade door het goede te vervangen, maar leidde hen ook op het pad van rechtschapenheid. Het is niet zo dat "onderscheid" alleen betekent dat het verschil tussen waarheid en onwaarheid in enkele woorden wordt beschreven. Het zijn de daden van mensen die door de leer van de Heilige Koran zijn gevormd, die duidelijk moeten maken wat waar is en wat onwaar. Behalve in dit hoofdstuk, *Al-Furqān*, geeft de Heilige Koran ook twee andere hoofdstukken: *Al-Mu'minūn* en *Al-Ma'ārij*, de eigenschappen van de dienaren van de Weldadige.

Het leven van de edele Metgezellen weerspiegelt de leer van de Heilige Koran in de praktijk

Men moet in gedachten houden dat de Heilige Koran niets onderwijst wat niet in de praktijk kan worden gebracht. Het Evangelie leert bijvoorbeeld¹ dat wanneer men op de ene wang wordt geslagen, men ook de andere wang moet toekeren. Dit is een onpraktische vorm van leiding. Niemand is er in het verleden in geslaagd hiernaar te handelen, en niemand zal dat in de toekomst ook kunnen doen. Daarentegen kan alles wat in de Koran wordt vermeld in de praktijk worden gebracht. Deze eigenschappen van de gelovigen, of dienaren van de Weldadige, die in de Heilige Koran worden genoemd, zien we terug bij alle Metgezellen van de Heilige Profeet. Die kenmerken zijn in feite illustraties van het leven van deze nobele zielen.

Bij sommige moslims werd het oordeelsvermogen vertroebeld, zodat zij dit feit niet hebben begrepen. Daardoor begonnen zij kritiek te uiten op deze deugdzame groep. Deze houding is inderdaad betreutenswaardig, want zelfs een vijandige criticus van de islam erkent dat deze beschrijving van het karakter van de dienaren van de Weldadige niet uit de lucht gegrepen is.²

¹ Mattheüs 5:39

² Sir William Muir schrijft in zijn boek *The*

Caliphate, Its Decline and Fall het volgende over de eerbiedwaardige Abu Bakr:

Zij weerspiegelt het karakter van de mensen die Mohammed, de Boodschapper van Allah, gedurende zijn leven hebben bijgestaan. Toch noemt een groep moslims hen huichelaars en bekritiseert hen.

Deze verzen van hoofdstuk Al-Furqān dateren uit de late Mekkaanse periode. Tegen die tijd was er dus al een gemeenschap ontstaan die deze karaktereigenschappen bezat. Hoe klein hun aantal ook was, het goede dat zij inmiddels bezaten, stond in schril contrast met hun vroegere tekortkomingen vóór de islam. Zij hadden niet alleen hun slechte gewoonten opgegeven, maar zich ook vele goede eigenschappen eigen gemaakt.

We moeten voor ogen houden dat we in deze tijd alleen vooruitgang kunnen boeken door het voorbeeld van de edele Metgezellen van de Heilige Profeet te volgen. Wie een dienaar van de Weldadige wil worden, dient zich door hun voorbeeld te laten leiden.

Nederigheid

De eerste eigenschap van de Metgezellen wordt als volgt beschreven:

“Degenen die nederig op de aarde wandelen.” – 25:63

Dit wil niet alleen zeggen dat zij niet zelfingenomen of uitgelaten rondliepen. Het hoort natuurlijk bij goede manieren om niet trots of opschepperig over te komen. Met deze woorden wordt echter hun hele levenshouding bedoeld, waarin zij bij alles wat zij deden nederig waren. Nederigheid brengt allerlei goede eigenschappen in de mens naar boven, terwijl hoogmoed hem juist van alle vormen van goedheid berooft. Het allereerste wat een moslim zichzelf daarom moet voorhouden, is daarom dat hij altijd nederig moet zijn. Zijn wereldse en geestelijke

vooruitgang hangt daarvan af. De overleveringen over de edele Metgezellen laten duidelijk zien hoe nederig zij waren. Zo zei Hazrat Abu Bakr bijvoorbeeld, toen hij tot eerste Kalief werd gekozen:

“O mensen, ik ben over jullie aangesteld, hoewel ik niet de beste onder jullie ben. Ik heb deze positie niet gekozen vanwege een sterk verlangen of wens van mij, en ik wil ook niet dat deze aan mij wordt gegeven in plaats van aan iemand anders. Als ik in het juiste doe, help mij dan. En als ik het verkeerde doe, corrigeer mij dan!”

Een persoon die zichzelf beter acht dan anderen, wordt uiteindelijk nutteloos en is niet meer in staat om vooruitgang te boeken. Het is het alleenrecht van Allah, de Allerhoogste, om te beoordelen wie de beste persoon is. Ook de eerbiedwaardige Umar heeft soortgelijke uitspraken gedaan. Door hun nederigheid beseften deze eerbiedwaardigen dat het ook voor hen moeilijk was om de geboden van Allah, de Allerhoogste, goed na te leven.

Een andere metgezel bracht dit onderwerp eens ter sprake bij Umar en zei: „O Umar, u hebt grote ontberingen doorstaan op de weg van Allah, de Allerhoogste, en u verwacht een grote beloning van Hem.” Umar antwoordde daarop: „Ik beschouw het als een groot welslagen als ik niet ter verantwoording word geroepen voor mijn fouten.”

Helaas heeft een onrechtvaardige groep dit soort uitspraken bestempeld als wandaden van zulke grote persoonlijkheden.

Nederigheid zou de eerste en voornaamste eigenschap moeten zijn die een moslim bezit. Dit betekent echter niet dat men voor alles, goed of slecht, het hoofd moet buigen. In principiële kwesties is het juist van essentieel

„Voor hem was het geloof in de Profeet een tweede natuur geworden en nu zijn meester er niet meer was, leefde de volgeling alleen nog maar om diens wil te vervullen. Juist dit versterkte zijn van nature zachtvaardige en meegaande karakter en maakte Abu Bakr, van alle volgelingen van Mohammed, de trouwste,

standvastigste en meest vastberaden.” (p. 7)

„De vraag die hij zich altijd stelde, was: wat heeft Mohammed bevolen, of wat zou hij nu hebben gedaan? Hiervan week hij nooit ook maar een haarbreedte af.”

belang om standvastig te blijven. Het innemen van een principieel standpunt vormt daarom een noodzakelijk onderdeel van ware nederigheid. De waarheid spreken is geen teken van hoogmoed. Daarom moet men zich allereerst nederigheid eigen maken, zowel in houding als in gedrag. Een arrogant persoon wil altijd zijn recht opeisen, maar is niet graag bereid anderen te geven wat hun toekomt. Zo waren de omstandigheden in Arabië bij de komst van de Heilige Profeet. De islam bracht daarin echter een volledige ommekeer teweeg en maakte de mensen eenvoudig en nederig in hun omgang met elkaar.

De aanbidding van God

De tweede eigenschap van de gelovigen wordt als volgt omschreven:

“Degenen die de nacht doorbrengen zich voor hun Heer ter aarde werpende en staande.”
– 25:64

Hieruit blijkt wat de bron van hun nederigheid was: aanbidding vormde de basis van hun nederigheid. Wat is aanbidding? De Heilige Koran stelt dat zij degenen zijn die hun nachten doorbrengen terwijl zij zich voor hun Heer ter aarde werpen en staan. Hier wordt het gebed in de nacht genoemd in plaats van het gebed overdag. Wie het comfort van de nacht opoffert om te bidden, zal overdag meer aandacht besteden aan zijn verplichte gebeden. Zulke mensen vervullen niet alleen hun plichten overdag, maar brengen de nacht ook door met smeekbeden.

Wat houdt bidden in?

Mensen vinden het vaak moeilijk om te begrijpen wat werkelijk de bedoeling is van bidden. Hoe meer men hierover nadenkt, des te duidelijker het wordt dat menselijke vooruitgang nauw verbonden is met bidden. Er is onder de moslims nog nooit iemand geweest die vooruitgang heeft geboekt zonder de gewoonte te ontwikkelen om 's nachts op te staan en in gebed smeekbeden tot zijn Heer te verrichten. Toch voelen mensen zich vandaag de dag aangetrokken tot zaken van weinig belang.

Het meest aantrekkelijke van alles wat een mens kan doen, namelijk bidden, oefent echter nauwelijks aantrekkingskracht op hen uit. De reden hiervoor is dat het hart niet betrokken is bij hun smeekbeden. Het hart is zich niet bewust van de betekenis van de lichaamshoudingen die men tijdens het gebed aanneemt. Zo gauw men hiervan een juist begrip verkrijgt, volgt ook het hart het hoofd harmonieus zodra het zich voor God buigt.

Mensen verspillen hun tijd aan onbelangrijke bezigheden en kunnen geen tijd vinden om te bidden. Wat is er mis mee als we onze tijd indelen volgens de voorschriften van de Koran? Ik ken niemand die vierentwintig uur per dag aan het werk is. Mensen nemen de tijd om te slapen of te rusten, te converseren enzovoort. Waarom zou er dan niet enige tijd aan het gebed worden gewijd? In de zomer is er misschien een excuus, omdat de nachten korter zijn. Maar wat kan het voor kwaad als we in de winter wat tijd vrijmaken om 's nachts een keer op te staan en te bidden? Als we zouden ophouden met het nadoen van de gewoonten in bepaalde Europese landen en in plaats daarvan onze late avonden niet zouden doorbrengen met nutteloos gepraat, zouden we rond 22.00 uur meteen naar bed kunnen gaan. Zo kunnen we om vijf uur 's ochtends opstaan, na zeven uur slaap geslapen te hebben, wat goed is voor de gezondheid. Sta dus iets eerder op, vóór de oproep tot het gebed, en volg het pad van degenen “die de nacht doorbrengen zich voor hun Heer ter aarde werpende en staande.” Misschien acht Allah, de Allerhoogste, een inspanning als deze voldoende onder de omstandigheden waarin wij leven.

Er was een tijd dat de Metgezellen van de Heilige Profeet de dag doorbrachten met het volbrengen van zware taken en het bestrijden van vijanden. Dat weerhield hen er echter niet van om 's nachts op te staan en zich in gebed voor hun Heer ter aarde te werpen. Het Romeinse Rijk viel uiteen als gevolg van de offers die zij brachten. Ondanks hun overwicht in manschappen en wapens slaagden de Romeinen er niet in terrein te winnen. Er werd een vergadering van Romeinse legeraanvoerders bijeengeroepen, waar hun de vraag werd

gesteld waarom de Arabieren in staat waren hun veel sterkere troepen te verslaan. Iemand antwoordde: „Dat komt omdat zij overdag strijden en de nacht doorbrengen met aanbidding.” Terwijl de Metgezellen overdag enorme fysieke inspanningen leverden, vonden zij ook de tijd om 's nachts op te staan en hun Heer te aanbidden.

Het gebed is een bron van kracht

Het is belangrijk om de vijf dagelijkse verplichte gebeden in acht te nemen en 's nachts tijd vrij te maken voor vrijwillige gebeden. De Heilige Koran leert dat het gebed nederigheid teweegbrengt. In de tijd waarin wij nu leven, is het voor moslims van groot belang om sterk te zijn. Het gebed brengt niet alleen nederigheid teweeg in het karakter van de biddende, maar schenkt hem ook kracht. Het maakt hem nederig op momenten dat hij macht in handen heeft en geeft hem kracht op momenten dat hij zich in een zwakke positie bevindt. Het is een bron van beide deugden.

De band die je met Allah, de Allerhoogste, ontwikkelt is een bron van grote kracht en geweldige invloed. Het gebed is een onuitputtelijke bron van kracht. De harten van de Metgezellen werden door het gebed gesterkt in tijden van tegenspoed en tegenover overweldigende vijandelijke troepen. Je kunt nog zoveel moeite doen als je maar wilt, maar het ligt buiten je macht om alle middelen voor succes naar je toe te trekken. Echte kracht verkrijgt je alleen door gebed.

De gemeenschappelijke gebeden

Het is overduidelijk hoe belangrijk de verplichte en de gemeenschappelijke gebeden zijn. Het doet mij verdriet dat mensen smoesjes verzinnen om niet aan de gemeenschappelijke gebeden deel te nemen, terwijl zij op korte

afstand van de moskee wonen. De Heilige Profeet toonde zijn ongenoegen over degenen die zonder geldige reden bij het gemeenschappelijke gebed wegbleven om aan andere activiteiten deel te nemen. Abu Hurairah verhaalde dat de Boodschapper van Allah, vrede en zegeningen van Allah zij met hem, zei:

„Bij Hem in Wiens hand mijn ziel is, ik stond op het punt bevel te geven brandhout te verzamelen, vervolgens iemand op te dragen de oproep tot het gebed uit te spreken en daarna iemand aan te wijzen om het gebed te leiden. Vervolgens zou ik naar de huizen gaan van de mannen die niet bij het verplichte gemeenschappelijke gebed verschenen en hun huizen boven hen in brand steken.” (Bukhari, Kitab al-Adhan, hadith nr. 644)

Het ware genot van het gebed ontstaat wanneer men samen in de gemeenschap bidt. Het doet er niet toe of de beloning zevenentwintig of zeventig keer zo groot is. De voortreffelijkheid van de mens ligt in zijn onderwerping aan de geboden van Allah, de Allerhoogste. Niemand kan verhevenheid bereiken door zichzelf of anderen te prijzen. Degene die voor Allah, de Allerhoogste, verheven is, is hij die zich aan Hem onderwerpt.

Vertaal door Reza Ghafoerkhan
Gepubliceerd door IslamLab ([Contents](#))

De Beloofde Messias gaf de instructie dat elke Ahmadi maandelijks 6,25% van zijn beschikbare inkomen aan de gemeenschap moet doneren. En bij overlijden moet hij 1/3 van zijn nalatenschap aan de Anjuman nalaten. In het Verenigd Koninkrijk heeft één lid dit gedaan, en de Britse gemeenschap heeft hierdoor een aanzienlijk inkomen gegenereerd door het te beleggen.

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Opgericht in 1913 als de Woking Muslim Mission.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Websites: www.aail.org/uk I www.ahmadiyya.org I www.virtualmosque.co.uk

French

HISTOIRE DU HAJJ**par ABOU TIENE****Cote d'Ivoire Tiéné**

Le terme « Hajj » signifie, littéralement, « sortir pour se rendre à un endroit ». Du point de vue islamique, toutefois, il fait référence au pèlerinage annuel que font les musulmans à la Mecque avec l'intention d'y accomplir certains rituels religieux conformes à la méthode prescrite par le prophète Mohammed (que la paix et les bénédictions de Dieu soient sur lui).

Le Hajj et ses rites ont été ordonnés (par Dieu) pour la première fois à l'époque du prophète Abraham. C'est d'ailleurs ce dernier qui fut chargé, par Dieu, de construire la Ka'aba – la Maison de Dieu – à la Mecque, avec son fils Ismaël. Dieu a décrit la Ka'aba et sa construction en ces termes :

« (Rappelle-toi) quand Nous préparâmes l'emplacement de la Maison sacrée pour Abraham. Nous lui dîmes : « Ne M'associe rien; et purifie Ma Maison pour ceux qui tournent autour, pour ceux qui s'y tiennent debout, et pour ceux qui s'y inclinent et s'y prosternent. » (Coran 22:26)

Après avoir construit la Ka'aba, Abraham revenait chaque année à la Mecque afin d'y accomplir le Hajj et, après sa mort, cette pratique fut perpétuée par son fils. Avec le temps, toutefois, la forme et l'objectif des rites du Hajj furent modifiés petit à petit. Tandis que l'idolâtrie se propageait à travers l'Arabie, la Ka'aba perdait sa pureté et des idoles étaient disposées à l'intérieur. Ses murs furent recouverts de poèmes et de peintures, dont une représentant Jésus et sa mère. Au bout d'un certain temps, ce sont plus de 360 idoles qui prirent place autour de la Ka'aba.

Durant la période de Hajj comme telle, l'ambiance autour de la Ka'aba rappelait celle d'un cirque. Des hommes et des femmes tournaient autour du bâtiment complètement nus, soutenant qu'ils devaient se présenter à Dieu comme ils étaient à leur naissance. Leurs prières étaient dépourvues de toute sincérité envers Dieu et ne se résumaient qu'à des tapements de mains et à des

sifflements qu'accompagnait le son du cor. Même l'appel au Hajj était dénaturé, car ils y avaient ajouté les paroles suivantes : « Nul n'est Ton associé sauf celui que Tu agréas; Tu es son Maître et le Maître de ce qu'il possède. »

À cette occasion, ils faisaient également des sacrifices au nom de Dieu, mais le sang des animaux sacrifiés était étalé sur les murs de la Ka'aba et leur chair était suspendue à des piliers entourant le bâtiment, car ils croyaient que Dieu exigeait le sang et la chair de ces animaux.

Les beuveries, l'adultère, de même que d'autres actes immoraux étaient répandus parmi les pèlerins et les concours de poésie qu'ils organisaient tenaient une place importante au sein du Hajj. Lors de ces concours, les poètes louaient la bravoure et la splendeur des hommes de leur tribu et faisaient le récit amplement exagéré de la lâcheté et de l'avarice des autres tribus. Les tribus se faisaient également compétition au niveau de la générosité : chacune amenait d'énormes chaudrons remplis de nourriture destinés aux pèlerins, dans l'unique but de faire parler d'elle et de son extrême générosité.

Les gens avaient donc totalement abandonné les enseignements de leur guide et ancêtre Abraham. La Ka'aba, qu'il avait construite pour l'adoration exclusive de Dieu, avait été complètement désacralisée par les païens, et les rites qu'il avait établis, complètement dénaturés. Cette triste situation persista durant près de deux mille cinq cents ans. Puis, après cette longue période vint le moment où Dieu répondit à la prière d'Abraham :

« Seigneur ! Envoies parmi eux un messager qui sera un des leurs, qui leur récitera Tes révélations, leur enseignera le Livre et la sagesse, et les purifiera. Certes, c'est Toi le Puissant, le Sage. » (Coran 2:129)

C'est alors que vint au monde un homme nommé Mohammed ibn Abdoullah (que la paix et les bénédictions de Dieu soient sur lui) dans cette même ville où Abraham avait imploré Dieu des siècles auparavant. Vingt-trois années durant, le prophète Mohammed prêcha le message du monothéisme – le même message prêché par tous les prophètes avant lui – et établit la loi de Dieu dans cette contrée. Il n'épargna aucun effort pour faire triompher la parole de Dieu et sa victoire sur l'idolâtrie connut son apogée lorsqu'il détruisit

toutes les idoles qui se trouvaient à l'intérieur et autour de la Ka'aba, laquelle redevint le centre universel de l'adoration exclusive de Dieu.

Non seulement débarrassa-t-il la Ka'aba de toutes ces fausses divinités, il rétablit également tous les rites du Hajj qui avaient été établis par Abraham, par la permission de Dieu. Des injonctions furent révélées, dans le Coran, afin d'éliminer tous les faux rites qui étaient devenus très répandus durant l'ère préislamique. Tous les actes indécents furent strictement bannis par ce verset coranique :

« Quiconque souhaite l'accomplir, [qu'il se rappelle alors] : point de rapports intimes ni d'insultes ni de disputes durant le pèlerinage. » (Coran 2:197)

On mit également un terme aux concours de poésie vantant les ancêtres des tribus et les succès de leurs hommes. Dieu leur dit plutôt :

« Puis, quand vous avez terminé vos actes de dévotion, invoquez Dieu comme vous invoquiez vos pères, mais de façon plus ardente encore. » (Coran 2:200)

Les compétitions de générosité entre tribus furent également bannies. Bien entendu, il fut toujours encouragé de nourrir les pèlerins, car cela se faisait déjà à l'époque d'Abraham; mais Dieu ordonna que le sacrifice d'animaux servant à nourrir les gens ne soit fait qu'en Son nom et qu'à la recherche de Sa satisfaction plutôt qu'avec l'intention de s'attirer une certaine gloire et de se voir loué par les gens. Dieu dit :

« Prononcez donc sur eux le nom de Dieu lorsqu'ils sont prêts à être sacrifiés. Puis, lorsqu'ils gisent sur le flanc, vous pouvez alors en manger et en nourrir le pauvre et le mendiant. » (Coran 22:36)

Quant à la pratique déplorable consistant à étaler le sang des animaux sacrifiés sur les murs de la Ka'aba et à suspendre leur chair sur des piliers, Dieu informa clairement les gens que :

« Ni leur chair ni leur sang ne parviennent à Dieu; seule votre piété Lui parvient. » (Coran 22:37)

Le Prophète (que la paix et les bénédictions de Dieu soient sur lui) mit également un terme à la

pratique consistant à tourner autour de la Ka'aba complètement nu et l'argument que les païens avançaient pour justifier un tel rite fut réfuté par Dieu dans le Coran :

« Dis : « Qui a interdit les beaux habits que Dieu a conçus pour Ses serviteurs, ainsi que les bonnes choses dont Il vous a pourvus? » (Coran 7:32)

Une autre coutume qui fut abolie par le Coran fut celle de partir pour le Hajj sans prendre aucune provision pour le voyage. Au cours de l'ère préislamique, certaines personnes qui prétendaient à la vertu voyageaient, pour se rendre au Hajj, sans apporter aucune provision et en mendiant tout au long du voyage, remettant leur sort entre les mains de Dieu. Ils voyaient cette façon de faire comme un signe de grande piété démontrant la fermeté de leur foi en Dieu. Mais Dieu révéla aux hommes qu'apporter suffisamment de provisions pour le voyage était une condition préalable pour accomplir le Hajj :

« Et faites des provisions (pour le voyage); la meilleure des provisions est la piété. » (Coran 2:197)

Toutes les pratiques pré-islamiques fondées sur l'ignorance furent abolies et le Hajj redevint un événement basé sur la piété, la crainte de Dieu, la pureté, la simplicité et la sobriété. Maintenant, lorsque les pèlerins arrivaient devant la Ka'aba, ils ne trouvaient plus ni cliques carnavalesques ni gamineries ni frivolité comme cela avait été le cas auparavant. Ils y entendaient des invocations faites à Dieu à chaque pas, et chaque action, chaque sacrifice Lui étaient entièrement consacrés. C'est un Hajj comme celui-là qui mérite le Paradis aux croyants. Le Prophète (que la paix et les bénédictions de Dieu soient sur lui) a dit : **« La rétribution pour un Hajj accepté (de Dieu) n'est rien de moins que le Paradis. » (sahih al-Boukhari)**

Qu'Allah Le Tout-Puissant nous accorde les moyens de faire le Hajj, et qu'Il agrée nos actes d'adorations.

(Back to Contents)

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Créée en 1913 sous le nom de Mission musulmane de Woking.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Sites Web : www.aail.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk

Italian

LA (STUPIDA) DEMOCRAZIA

By Luca del Negro

Il consenso popolare, parte della grammatica democratica leggibile anche come clamore elevato dalla moltitudine commossa che esprime entusiasmo, ammirazione, augurio, esortazione ed in ultimo speranza, è **fondato sulla propria sicurezza**: giustizia, legalità, organizzazione e sviluppo come prospettiva di incremento del benessere comune, vengono sempre in soccorso e spesso in subordine a questo naturale ed umano *primo istinto* irrinunciabile. Prendiamo con vigore il lato spirituale di questa certezza: considerato che per ottenere sicurezza l'essere umano ha unicamente due vie o prospettive da seguire per il corso della vita, cioè la ragione materiale e fisica e quella della serenità per lo spirito, quest'ultima "ragione" diviene una ma non esclusiva e condivisibile, in quanto **il male deve esistere ed essere identificato perché il bene possa essere esaltato a valore di conquista**. Il male, inoltre, serve a mantenere una chiara divisione da ciò che è terreno a quanto è paradisiaco, privilegio assoluto da conquistare. Ebbene, sicurezza materiale e sicurezza spirituale, sono ed appaiono due vie distinte e in realtà lo sono e senza dubbio; la prima è assolutamente condivisibile in ogni angolo del Pianeta e da ogni elemento umano sano, la seconda intende di una scelta, una (in seguito) partecipazione anche esclusiva ed alle volte discriminante che la distingue. (Va da sé che l'elemento agnostico, positivista ed ateizzante, appartiene *de facto* al primo insieme, anzi: la sua costituzione è indice di rigetto e quindi lo separa nettamente dal gruppo secondo).

Oggi, nell'era della condivisione delle informazioni globale ed immediata, la sicurezza materiale è regolamentata nelle società da differenti legislazioni ed Ordinamenti, le quali Società, si riconoscono in una diffidenza mediata dall'interesse commerciale, sebbene l'intento è il medesimo; lo scarto e solo questo -anche umano- non deve per questa analisi intendersi affronto od una accondiscesa idea alla disumanità non deve essere annullato come un tempo, oppure

diviso e soggiogato (culturalmente) come da una *lectio magistralis* di geo-politica abbiamo in seguito studiato ma, confinato.

Muri, carceri, ghetti: questi sono oggi gli unici e certi elementi, non ideologie oppure manifestazioni di demagogia ad opera di romantici proletari e dei loro sfruttatori coalizzati nei Governi monopolisti che credono di rappresentare. E' utile tutto ciò?

E' irrinunciabile nonostante il ridimensionamento anche estremo e del mondo del lavoro e dell'etica e morale? Quale impatto consegna alla religiosità dell'individuo? Gli Stati devono combattere il degrado socio-culturale oppure adeguarsi?

Prima di tutto bisogna studiare il problema evitando ogni stereotipo sempre presente in ambienti di *show business mediatico* e radiotelevisivo, in particolare connesso nella cronaca. **Non sono possibili conclusioni e prese di parte certe, al momento; stupido è indicarne ora e forse è anche irresponsabile; probabilmente è un effetto del capitalismo affetto da mercificazione esasperata**, esautorante dalla legalità necessaria nel mentre accresce altre, a cominciare da quelle -benemerite- che si estendono dall'interesse per la sicurezza dell'anima (le Onlus, sono davvero un esempio?).

Il ridimensionamento anche estremo del fallimento delle Aziende (e di conseguenza delle politiche sociali degli Stati in ricerca di soluzioni dalle stesse) le quali cercano sviluppo nelle piattaforme affette dal problema è realtà, così come è e deve essere realtà il considerare la sicurezza dello spirito (la seconda via) nell'affido all'unica Fede che affronta deliberatamente questioni materiali e di coscienza sullo stesso piano e con precisione come l'Islam declericalizzato.

Questa affermazione non indica un atto di proselitismo: affidarsi, verbo riflessivo, è qui sinonimo per un affronto onesto alla lettura della necessità (di sicurezza) degli altri, di quella **enorme religiosa massa** che è in procinto di invadere i recinti che verranno costruiti; Cristiano o Mussulmano (l'invocazione al Dio Unico è la stessa!) è -per questa analisi- denominazione quasi irrilevante: l'unica certezza è che ognuno di noi non potrà esimersi dal fare la propria parte, piaccia questo fare oppure no, scelga di stare al di qua del muro oppure dall'altra parte. ([Contents](#))

(STUPID) DEMOCRACY

Popular consent – a fundamental aspect of democratic principles that can also be interpreted as the resounding clamour of a moved multitude expressing enthusiasm, admiration, good wishes, exhortation and, ultimately, hope – **is founded on a sense of security**: justice, the rule of law, organisation and development, as prospects for enhancing the common good, always come to the aid of – and are often subordinate to – this natural, human and indispensable primal instinct.

Let us vigorously embrace the spiritual aspect of this certainty: given that, to attain security, human beings have only two paths or perspectives to follow throughout their lives—namely, material and physical reason, and that of serenity for the spirit—this latter ‘reason’ becomes one, though not exclusive, and one that can be shared, since evil must exist and be identified so that good may be exalted as a value to be achieved.

Moreover, evil serves to maintain a clear distinction between what is earthly and what is heavenly – an absolute privilege to be attained. Well, material security and spiritual security are, and appear to be, two distinct paths, and in reality they undoubtedly are; the former is universally shared in every corner of the planet and by every sound-minded human being, whilst the latter involves a choice. This (subsequent) participation is even exclusive and at times discriminatory, which sets it apart. (It goes without saying that the agnostic, positivist and atheistic mindset belongs de facto to the first category; indeed, its very nature is indicative of rejection and thus clearly separates it from the second group).

Today, in the age of global and immediate information sharing, material security is regulated in societies by different laws and legal systems; these societies are characterised by a mistrust shaped by commercial interests, even though the intention is the same: this difference – and this alone, including the human aspect – must not, for this analysis, be construed as an affront or a condescending acceptance of inhumanity; it must not be eradicated as in the past, nor divided and subjugated (culturally) as we subsequently studied in a masterclass on geopolitics, but rather confined.

Walls, prisons, ghettos: these are today the only certain realities – not ideologies or manifestations of demagoguery perpetrated by romantic proletarians and their exploiters, united within the monopolistic governments they believe they represent. Is any of this of any use?

Is it indispensable, despite the extreme downsizing of the world of work, ethics and morality? What impact does it have on an individual’s religiosity? Should states combat socio-cultural decline or adapt?

First and foremost, we must examine the issue whilst avoiding the stereotypes that are ever-present in the world of media and broadcast entertainment, particularly in news reporting. No definitive conclusions or clear-cut positions are possible at present; it would be foolish to suggest them now, and perhaps even irresponsible; **it is probably an effect of capitalism afflicted by extreme commodification, which undermines the necessary rule of law whilst reinforcing others, starting with those – laudable as they may be – that stem from a concern for the safety of the soul (are charitable organisations really an example of this?).**

The downsizing – even to an extreme degree – of corporate failure (and consequently of the social policies of states seeking solutions from them), which seek development within the platforms affected by the problem, is a reality; just as it is, and must be, a reality to consider the security of the spirit (the second path) by placing one’s trust in the one Faith that deliberately addresses material and matters of conscience on the same level and with the same precision as a de-clericalised Islam.

This statement does not constitute an act of proselytism: ‘to entrust oneself’ – a reflexive verb – is here synonymous with an honest engagement with the needs (for security) of others, of that vast religious mass which is on the verge of invading the enclosures that are to be built; **Whether Christian or Muslim (the invocation of the One God is the same!) is – for this analysis – an almost irrelevant distinction: the only certainty is that none of us can shirk our responsibility to play our part, whether we like it or not, whether we choose to stand on this side of the wall or on the other.**

Lucaa del Negro, revised (ITA+ENG) excerpt from:
Mā shā’ Allāh (XXI century schyzoid man)
(<https://autorenegro.org/>)

PLEASE, DONATE AND SUPPORT HERE:
<https://gofund.me/3d7e2c50>

OR HERE: www.paypal.com/paypalme/LUCAAautore

TRANSLATORS WANTED!!!! ([Contents](#))

Spanish

La Necesidad del Eje Espiritual ("Qutb") en la Cosmología Islámica:

Un Análisis desde el Corán, la Sunnah y la Hermenéutica de la Ahmadiyya Anjuman Ishaat Islam (Lahore)

Por Ubaldo Pino

Resumen

El presente ensayo examina la doctrina de la necesidad de un "Qutb" (eje o polo espiritual) en cada era de la historia islámica. A través de un enfoque académico, se analiza el fundamento coránico de la "Imamah" y la "Wilaya", la tradición profética respecto a la continuidad de la guía espiritual, y la reinterpretación que ofrece la tradición de la Ahmadiyya Anjuman Ishaat Islam (Movimiento Ahmadiyya de Lahore). Esta última, en su esfuerzo por purificar el misticismo islámico de desviaciones esotéricas, redefinir el concepto del "Qutb" no como un santo oculto, sino como el "Mujaddid" (Reformador) y el "Amir" (líder) divinamente guiado, cuyo eje de rotación es la estricta sumisión a la Sharia y a la figura del Profeta Muhammad (PBUH).

1. Introducción: El Concepto de "Qutb" en la Epistemología Islámica

En la cosmología espiritual islámica, el término "Qutb" (قطب), que literalmente significa "eje" o "polo", designa al líder espiritual supremo de los santos ("Awliya") en una época dada. Al igual que el eje alrededor del cual gira el mundo físico, el "Qutb" es el centro invisible alrededor del cual gira el universo espiritual ("Wilaya"). Sin embargo, la necesidad de este eje no es meramente una construcción de la literatura sufí posterior, sino que hunde sus raíces en la teología coránica y la tradición profética, las cuales establecen que la tierra nunca puede quedar desprovista de una guía divina.

2. El Fundamento Coránico: La Continuidad de la Guía

El Corán establece de manera inequívoca la necesidad de guías espirituales y temporales para la humanidad. La conceptualización del "Qutb" encuentra su base exegética en los versículos que hablan sobre el "Imam" (líder) y el "Wali" (protector/amigo de Dios).

En la Surah Al-Baqarah, el Corán narra el pacto divino con el Profeta Ibrahim (Abraham):

> Y cuando su Señor probó a Abraham con ciertas palabras, y éste las cumplió, Él dijo: 'Te haré Imam [guía/líder] de la gente'. (Corán 2:124).

Los exegetas clásicos, como Al-Tabari e Ibn Kathir, señalan que el término "Imam" aquí no se limita al liderazgo político, sino que abarca la autoridad espiritual. La tierra requiere un "Imam" divinamente designado para mantener el equilibrio espiritual. Asimismo, la Surah An-Nur establece la promesa divina de sucesión espiritual y autoridad para los creyentes:

> Allah ha prometido a quienes de vosotros crean y obren obras de justicia que, ciertamente, les dará el poder en la tierra... (Corán 24:55).

Desde la perspectiva académica, este versículo garantiza la presencia continua de un eje de autoridad espiritual ("Wilaya") que actúa como el "Qutb" de su tiempo, preservando la esencia de la fe.

3. La Tradición Profética (Hadices): El Eje Invisible y el Líder Visible

La Sunnah corrobora la necesidad de un eje espiritual. La literatura hadiz, particularmente en las tradiciones que han sido transmitidas y aceptadas por los grandes maestros sufíes del subcontinente indio, como Data Ganj Bakhsh (Ali Hujwiri), establece la jerarquía de los santos y la figura del "Qutb".

En un hadiz ampliamente citado en la tradición espiritual islámica respecto a la jerarquía de los “Awliya”, el Profeta Muhammad (PBUH) dijo:

> El Qutb (Polo) está con la gente de Yemen... Por su medio (el Qutb) se os da la lluvia, por su medio se os da la victoria, y por su medio se aleja el castigo de la gente de la tierra. (Citado en “Kashf al-Mahjub” de Ali Hujwiri).

No obstante, la tradición profética también advierte sobre la necesidad de que este eje espiritual se manifieste en un liderazgo visible y obedecible para la “Ummah”. El Profeta (PBUH) estableció la obligación de tener un “Amir” (líder), vinculando la salvación espiritual a la conexión con el guía de la época:

> Quienquiera que muera sin tener un pacto de lealtad (Bay'ah) con un Imam [líder], morirá una muerte de ignorancia (Jahiliyyah). (Sahih Muslim, Kitab al-Imarah).

Este hadiz es fundamental para la teología islámica ortodoxa: demuestra que la guía espiritual no puede ser una experiencia puramente individualista o desconectada de la “Jama'ah” (comunidad) y su líder.

4. La Perspectiva de la Ahmadiyya Anjuman Ishaat Islam (Lahore)

La Ahmadiyya Anjuman Ishaat Islam (fundada en Lahore en 1914 por Maulana Muhammad Ali y Hakim Noor-ud-Din) aborda la doctrina del “Qutb” desde una hermenéutica que busca armonizar la espiritualidad sufí ortodoxa con el rigor de la Sharia, rechazando las interpretaciones esotéricas que podrían contradecir la absolutez de la Profecía (“Khatam an-Nubuwwah”).

Para la tradición de Lahore, el concepto sufí clásico del “Qutb” es reinterpretado y sublimado a través de la institución del “Mujaddid” (Reformador Divino) y el “Amir-e-Jama'at”.

A. El “Mujaddid” como el “Qutb” Funcional de la Era

Maulana Muhammad Ali, en su obra magistral “La Religión del Islam”, argumenta que la “Wilaya” (santidad) es una sombra de la “Nubuwwat” (profecía). Dado que la profecía legislativa ha concluido con Muhammad (PBUH), la necesidad de un eje espiritual que renueve la fe y combata la corrupción espiritual se cumple a través del “Mujaddid”.

El “Mujaddid” actúa como el “Qutb” de su tiempo. No es un santo oculto en una cueva, sino un reformador manifiesto que gira en perfecta órbita alrededor de la Sunnah del Profeta. Como señala la literatura de Lahore, la verdadera “Wilaya” no es un estado de éxtasis místico desconectado de la ley, sino la sumisión total a la Sharia. Por lo tanto, el “Qutb” de cualquier era es aquel que revive el Corán y la Sunnah a través de la argumentación intelectual y la pureza espiritual.

B. El “Amir” como el Centro de la Unidad Espiritual

La tradición de Lahore enfatiza que, tras el Profeta (PBUH), el eje espiritual de la comunidad se materializa en el “Amir” (líder de la comunidad). Siguiendo el hadiz de Sahih Muslim citado anteriormente, la Lahore Ahmadiyya sostiene que la obediencia al “Amir” es la manifestación práctica de la obediencia al “Qutb”.

El “Amir” no reclama revelación independiente, sino que es el depositario de la gracia espiritual (“Barakah”) de la promesa divina de que la comunidad nunca será guiada colectivamente al error. En la cosmología de Lahore, el “Amir” es el polo visible que mantiene la cohesión espiritual de los “Awliya” y los creyentes ordinarios, asegurando que el “eje” no se desvíe hacia el misticismo heterodoxo.

C. La Supremacía del Profeta como “Qutb al-Aqtab”

Es imperativo destacar que, para la teología de Lahore, ningún “Mujaddid” o “Amir” puede ser considerado un “Qutb” independiente. El Profeta Muhammad (PBUH) es el “Qutb al-Aqtab” (el Polo de los Polos). Cualquier líder espiritual posterior es, en esencia, un “fana” (aniquilado) en la voluntad del Profeta. La necesidad del “Qutb” en la era

post-profética es, por tanto, la necesidad de un espejo perfecto que refleje la luz profética, adaptándola a los desafíos intelectuales y espirituales de su tiempo, tal como lo hizo Mirza Ghulam Ahmad de Qadian, a quien la Lahore Ahmadiyya reconoce estrictamente como el “Mujaddid” del siglo XIV islámico y el siervo supremo del Profeta.

5. Conclusión

La necesidad de un “Qutb” en el Islam no es una innovación sufi, sino una realidad teológica respaldada por el Corán (a través de la promesa de la “Imamah” y la “Wilaya”) y la Sunnah (a través de la obligación de seguir al “Imam” de la época). La tradición de la Ahmadiyya Anjuman Ishaat Islam de Lahore purifica este concepto, despojándolo de misticismos esotéricos y estableciendo que el verdadero “Qutb” de la era es el “Mujaddid” y el “Amir” divinamente asistido, cuya única función es servir de eje para que la “Ummah” gire en perfecta obediencia al Corán y a la Sunnah del Profeta Muhammad (PBUH).

Referencias Bibliográficas

1. Corán. “Al-Quran Al-Kareem”. Traducción y comentario basado en las exégesis clásicas (Tafsir Ibn Kathir, Al-Tabari).
2. Al-Nishapuri, Muslim ibn al-Hajjaj. “Sahih Muslim”. Kitab al-Imarah (Libro del Liderazgo), Hadiz 1851.
3. Hujwiri, Ali ibn Uthman (Data Ganj Bakhsh). “Kashf al-Mahjub” (El Revelador de lo Oculto). Traducción al inglés de R.A. Nicholson. Islamic Book Trust, 2001. (Texto fundacional del sufismo ortodoxo en el subcontinente, altamente reverenciado en la tradición espiritual de Lahore).
4. Ali, Maulana Muhammad. “The Religion of Islam” (La Religión del Islam). Ahmadiyya Anjuman Ishaat Islam, Lahore. (Específicamente los capítulos dedicados a la “Wilaya”, la “Mujaddidiyyat” y la naturaleza de la guía espiritual post-profética).
5. Muhammad, Maulana. “The Ahmadiyya Movement: Its Origin and History”. Ahmadiyya Anjuman Ishaat Islam, Lahore, 1918. (Para el

contexto histórico y teológico sobre la diferenciación de la rama de Lahore respecto a las concepciones esotéricas de la santidad).

6. Chishti, Abu Sa'id ibn Mubarak. “Siyar al-Awliya”. (Utilizado como referencia contextual sobre la jerarquía de los santos y el concepto del “Qutb” en la tradición del subcontinente indio, que los fundadores de la Lahore Ahmadiyya conocían y debatían críticamente). (Contents)

Ciencia, Tecnología e Islam

Aquí tienes la traducción al español del texto, manteniendo un tono formal, claro y adecuado para el contexto histórico y religioso:

Mientras que los llamados ulemas, tanto en la época de Hazrat Mirza Ghulam Ahmad como en la actualidad, prohíben a los musulmanes estudiar materias modernas como la Física, la Química, etc., afirmando y sosteniendo aún que los musulmanes solo deben concentrarse en el aprendizaje del Corán y el hadiz, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad adoptó el enfoque opuesto. Él instó a los musulmanes a adoptar el conocimiento y la tecnología modernos, y a utilizarlos para promover la causa del Islam.

Cuando se inventó la fotografía, los ulemas de la vieja escuela la declararon antiislámica. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad argumentó que la fotografía se utiliza para tratar a personas con fracturas óseas (es decir, las radiografías) y que algo que beneficia a la salud humana no puede ser antiislámico. Por ello, dispuso que se llevara una cámara a Qadian y se fotografió a los miembros principales. Cuando se enteró de la grabación de sonido, ordenó que se llevara una máquina a Qadian, donde escribió y grabó un poema.

Los ahmadis de Lahore no deben preocuparse por lo que digan otros ulemas sobre la tecnología y el conocimiento modernos. El Santo Profeta dijo: “Incluso si tenéis que ir a China para aprender, hacedlo”. Esto refuta el argumento de que los musulmanes deben limitarse a aprender el Santo Corán y el hadiz. El Santo Profeta estaba en Medina, así que ¿qué iban a aprender en China? Adquirid el conocimiento moderno y avanzad en este mundo. (Contents)

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore Uruguay branch
Establecida en 1913 como la Misión Musulmana de Woking.

Correo electrónico: editor.thelight@LACommunity.uk

Sitios web: www.aail.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk